

Р Е Ш Е Н И Е

№ 51

гр. София, 11 май 2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, трето наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и трети март две хиляди двадесета и първа година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: АНТОАНЕТА ДАНОВА
ЧЛЕНОВЕ: МАЯ ЦОНЕВА
МАРИЯ МИТЕВА

при участието на секретаря Невена Пелова
и прокурора от ВКП Мария Михайлова
след като изслуша докладваното от съдия ДАНОВА наказателно дело № 140/2021 г. и , за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XXXIII от НПК.

Образувано е по искане, депозирано от упълномощения защитник на осъдения Н. Б. П.- адв.Н., за възобновяване на наказателното производство по нохд №257/2020 г. по описа на Пазарджишки окръжен съд, на основание чл.422 ал.1 т.5 във вр.с чл.348 ал.1 т.1 от НПК.

В искането се твърди, че присъдата по нохд №257/2020 г. е постановена при съществено нарушение на материалния закон. Счита се за недопустимо, след като за нито едно от деянията в съвкупността съдът не е определил самостоятелно наказание по чл.67 ал.3 от НК, едва след определяне на общото най-тежко наказание, да наложи такова. На следващо място се оспорва възможността срокът на пробационната мярка по чл.67 ал.3 от НК да надхвърля максималния срок, предвиден в чл.42а ал.3 т.1 от НК, както и че е допуснато нарушение на разпоредбата на чл.23 ал.2 от НК. Прави се искане за отмяна на присъдата в частта относно наложеното на П. наказание по чл.343г от НК, да бъде отменена наложената пробационна мярка, търпима по време на изпитателния срок или тя да бъде значително редуцирана.

В съдебното заседание пред ВКС, адв.Н.- защитник на осъдения, поддържа искането за възобновяване по изложените в него съображения и с направените искания. В допълнение посочва, че съдът не е приспаднал по реда на чл.59 от НК времето, през което на осъдения фактически му е било отнето свидетелството за правоуправление. Посочва, че между присъдата, която им е била прочетена и тази, приложена по делото е налице разминаване, но няма възможност да се докаже това твърдение.

Представителят на Върховната касационна прокуратура изразява становище за частична основателност на искането за възобновяване. Счита, че при налагане на пробационната мярка по време на изпитателния срок, съдът не е допуснал нарушение на закона. Що се отнася до наложеното на осъдения наказание лишаване от правоуправление, прокурорът посочва, че съдът действително е пропуснал да го присъедини към определеното общо и най-тежко наказание, на

основание чл.23 ал.2 от НК, а това на практика означава, че на Н. П. такова наказание не е наложено.

В последната си дума, осъденият Н. П. желае да се ревизира размера на наложената му пробация и наказанието лишаване от управление на МПС.

Искането за възобновяване на наказателното дело е процесуално допустимо, тъй като е подадено от лице, попадащо в кръга на лицата по чл.420 ал.2 от НПК и е срещу влязъл в сила съдебен акт от визираните по чл.419 ал.1 от НПК. Подадено е в срока по чл.421 ал.3 от НПК.

Разгледано по същество, искането е НЕОСНОВАТЕЛНО.

С присъда № 18 от 26.06.2020 г., постановена по нхд №257/2020 г., Пазарджишки окръжен съд е признал подсъдимия Н. Б. П. за виновен в извършването на три престъпления:

- по чл.346 ал.2 т.2 пр.1 във вр.с ал.1 и чл.58а ал.1 от НК , за което го е осъдил на десет месеца лишаване от свобода;

- по чл.304а във вр.с чл.304 ал.1 и чл.58а ал.1 от НК, за което го е осъдил на десет месеца лишаване от свобода и глоба в размер на 1000 лв.;

- по чл.343б ал.1 от НК и чл.58а ал.1 от НК, за което му е наложил наказание десет месеца лишаване от свобода и глоба в размер на 600 лв., като на основание чл.343г от НК го е лишил от право да управлява МПС за срок от една година и шест месеца.

С присъдата на основание чл.23 ал.1 от НК, на Н. П. е било определено едно общо наказание от десет месеца лишаване от свобода и глоба в размер на 1000 лв.

На основание чл.66 ал.1 от НК изтърпяването на наложеното наказание лишаване от свобода е било отложено за срок от три години и шест месеца, считано от влизане на присъдата в сила.

На основание чл.67 ал.3 във вр.с чл.42а ал.2 т.2 от НК е постановено изтърпяването на пробационна мярка „задължителни периодични срещи с пробационен служител“ през време на изпитателния срок.

На основание чл.59 от НПК е било зачетено времето, през което подсъдимият е бил задържан под стража. С присъдата съдът се е разпоредил и с веществените доказателства.

ВКС не намира да са налице претендираните касационни основания, предпоставящи възобновяване на наказателното производство.

На първо място, приложената по делото присъда отговаря на законовите изисквания за нейното съставяне. Същата е подписана от съдебния състав и е била обявена на страните в съдебното заседание, проведено на 26.06.2020 г., което е видно от съдебния протокол. По делото липсват каквито и да е било данни, че между присъдата в нейния писмен вид и това, което е било обявено устно на страните, са налице различия. Твърденията на защитника на осъдения, че присъдата е била прочетена в изнервена обстановка, породена от наличието на случаи на Ковид 19 в съдебната палата в Пазарджик, обосновават възможността и за неправилно възприемане на устното обявяване на съдебния акт.

На следващо място, съобразявайки се с принципа за индивидуализация на наказанието и нормата на чл.23 от НК, съдът най-напред определя наказанието, за всяко едно от извършените от подсъдимия престъпления в съвкупност по отделно, след което налага най-тежкото от тях. Към определеното най-тежко наказание, се присъединяват наложените наказания обществено порицание и лишаване от права по чл.37 ал.1 т.6,7 и 9 от НК, като тази норма /чл.23 ал.2 от НК/ е императивна и нейното приложение не зависи от преценката на съда. Когато наказанията са различни по вид и някое от тях е глоба или конфискация, съдът може да го

присъедини изцяло или отчасти към най-тежкото наказание. Когато най-тежкото наказание, определено по чл.23 ал.1 от НК е лишаване от свобода, едва тогава съдът се занимава с неговото изтърпяване, като прави преценка дали същото да бъде отложено по реда на чл.66 ал.1 от НК, или да бъде изтърпяно ефективно. Горното следва от разпоредбата на чл.66 ал.1 от НК, в която законодателят говори за „наложено“ наказание, а при множество престъпления, както е по настоящето дело- това е общото, определено по реда на чл.23 ал.1 от НК наказание. След като реши въпроса за неговото изтърпяване и ако съдът приеме, че са налице основания да приложи института на условното осъждане, прави преценка относно приложението на чл.67 ал.3 от НК. Дори формално погледнато, подредбата на нормите на чл.66 и чл.67 в НК, показва реда, който следва да спазва съда. Така че, действията на съда по налагане на пробационна мярка по време на изпитателния срок, който от своя страна е бил определен след като на основание чл.23 ал.1 от НК на Н. П. е било наложено едно общо и най-тежко наказание за извършените от него престъпления в съвкупност, не са в нарушение на закона.

На следващо място, за престъплението по чл.343б ал.1 от НК, законодателят е предвидил наказание лишаване от свобода и глоба. Съгласно чл.343г от НК съдът постановява и лишаване от права по чл.37 ал.1 т.7 от НПК във всички случаи на извършване на конкретно посочени престъпления, сред които е и това по чл.343б от НК. Така че, като е приложил разпоредбата на чл.343г от НК по отношение престъплението по чл.343б ал.1 от НК, в извършването на което е признал П. за виновен, съдът не е допуснал незаконосъобразност. Друг е въпроса, че след определяне на общото наказание по реда на чл.23 от НК, ОС-Пазарджик е пропуснал на основание чл.23 ал.2 от НК да присъдени наказанието лишаване от правоуправление. Това на практика означава, че спрямо Н. П. липсва наложено наказание лишаване от право да управлява МПС, което обстоятелство е в негов интерес. ВКС не може да възобнови делото и да го върне за ново разглеждане на това основание, тъй като искането за възобновяване е от осъденото лице, като по този начин би се стигнало до незаконосъобразно утежняване на положението му. Не са налице и основания за отмяна на наказанието по чл.343г от НК, наложено за престъплението по чл.343б ал.1 от НК, само защото същото е било пропуснато да бъде присъединено по реда на чл.23 ал.2 от НК. Важното в случая е, че пропусъкът на съда е довел до по-благоприятно положение за осъдения.

Неоснователен е и доводът за допуснато нарушение на материалния закон с постановяване на пробационна мярка за целия период на изпитателния срок. Неоснователността на това твърдение идва от неправилното разбиране на защитата за идентичност между пробацията по чл.42а от НК и пробационната мярка по чл.67 ал.3 от НК. Пробацията е вид наказание, съгласно разпоредбата на чл.37 ал.1 от НК и тя представлява съвкупност от пробационни мерки за контрол и въздействие. Като вид наказание, продължителността на отделните пробационни мерки е изрично определена от закона- чл.42 ал.3 от НК. Пробационната мярка, която съдът може да наложи на осъдения през изпитателния срок /чл.67 ал.3 от НК/ не представлява наказание пробация и не се подчинява на правилата, предвидени за него. Тази мярка е средство за въздействие с цел превъзпитание на осъдения и нейната продължителност зависи от продължителността на изпитателния срок, като това обстоятелство следва ясно и от редакцията на нормата на чл.67 ал.3 от НК, където се казва, че пробационната мярка се постановява „през изпитателния срок“ / в този смисъл Р №179/2011 г. по н.д.1150/2011 г. на първо н.о. ВКС; Р № 232/2014 г. по н.д. 636/2014 г. на трето н.о. на ВКС; Р №528/2013 г. по н.д. 1960/2012 г. на трето н.о. на ВКС; Р №312 /2011 г. по н.д. 1563/2011 г. на първо н.о. на ВКС/. С други думи, на съда е предоставена възможността да прецени

необходимостта от постановяване на такава мярка, но не и да определя срок в размер, различен от този на изпитателния, в който тя следва да се осъществява.

На следващо място, не са налице основания за отмяна изцяло на приложената на основание чл.67 ал.3 от НК пробационна мярка. Подсъдимият е осъден за три престъпления, извършени в изключително кратък времеви интервал, чиято обществена опасност е завишена. Характеристиките по изпълнение на престъпната дейност сочат на завишена степен на обществена опасност и на дееца, независимо от чистото му съдебно минало до този момент. При тези данни, спрямо осъдения е необходимо да бъде осъществена по- интензивна реакция, която да има по-голям поправителен ефект, каквато е постановяването на пробационната мярка „задължителни периодични срещи с пробационен служител“ по време на изпитателния срок.

По изложените съображения настоящият касационен състав не намира да са налице основанията по чл.422 ал.1 т.5 от НПК за възобновяване на наказателното дело, поради което счита, че искането следва да бъде оставено без уважение.

Водим от горното, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на защитника на осъдения Н. Б. П. за възобновяване на наказателното дело- нохд №257/2020 г. по описа на Пазарджишки окръжен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1/

2/